

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 г 22/2021
16.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драгана Маринковић, у предмету предлагача АА из ..., коју заступа пуномоћник Предраг Станојевић, адвокат из ..., у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 6/21 од 03.08.2021. године, донео је дана 16.09.2021. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 6/21 од 03.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 6/21 од 03.08.2021. године, ставом првим изреке одбијен је приговор предлагача за утврђење да је предлагачу у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 2047/21 повређено право на суђење у разумном року, као и да се наложи поступајућем судији да у року од 15 дана од дана достављања решења одлучи о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Врању П 2315/16 од 08.05.2019. године и допунске пресуде истог суда од 21.01.2020. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова овог поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу чланова 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82... „Службени гласник РС“ број 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 са каснијим изменама и допунама) и нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП на које Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом предлагача указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијаног решења је јасна и непротивречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и сагласни стању у предмету о развоју поступка у времену.

Према разлозима побијаног решења предлагач је 26.07.2021. године поднела приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 2047/21. Поступак у овом предмету покренут је тужбом ради утврђења права својине која је поднета 23.06.2016. године и по спроведном доказном поступку (аслушање странака и вештачење од стране вештака геодетске струке) донета је првостепена пресуда 08.05.2019. године која је тужиоцу достављена 03.06. а туженом 06.06.2019. године. Против наведене пресуде жалбе су изјавили тужилац 17.06.2019. а тужени 14.06.2019. године и предмет је достављен другостепеном суду 02.08.2019. године ради одлучивања о жалбама. Решењем другостепеног суда Гж 3847/19 од 06.08.2019. године предмет је враћен првостепеном суду ради отклањања процесних недостатака (с обзиром да је тужила поднела захтев за доношење допунске пресуде) и достављен првостепеном суду 15.08.2019. године. Првостепени суд је 21.01.2020. године донео допунску пресуду након чега је предмет поново достављен другостепеном суду 30.06.2021. године и заведен под бројем Гж 2047/21. Полазећи од наведеног, побијаним решењем је одбијен приговор предлагача за утврђење повреде права на суђење у разумном року са оценом да поступак од подношења иницијалног акта до подношења приговора траје нешто дуже од 5 година, да се може сматрати сложеним с обзиром на чињенична и правна питања која је било потребно расправити (имајући у виду да је изведен доказ вештачењем и аслушањем странака), а да су саме странке током поступка подносиле већи број образложених поднесака, те да је првостепени суд предузимао све процесне радње и мере које су биле потребне да би се поступак спровео без одлагања. Поред тога предмет је другостепеном суду (након отклањања процесних недостатака) достављен 30.06.2021. године, па како до подношења приговора ради убрзања поступка није протекао рок од 9 месеци у ком је другостепени суд дужан да одлучи о изјављеним жалбама (члан 383. став 2. ЗПП), то подносиоцу приговора у конкретном случају није повређено право на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд анализирајући дужину трајања првостепеног и другостепеног поступка првилно закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода у одредби члана 6. став 1. прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

По одредби члана 10. став 1. Закона о парничном поступку странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног случаја, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странака које је спорно да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативно јер се процењује у сваком конкретном случају и оцена суда обухвата целокупни судски поступак од подношења тужбе (23.06.2016. године) до изјављивања приговора за убрзање другостепеног поступка (26.07.2021. године).

С обзиром да се према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, поред осталог и целокупно трајање поступка, у том смислу укупно трајање поступка у конкретном случају од подношења иницијалног акта до подношења приговора за убрзање поступка (у трајању од нешто више од 5 година) није неразумно дуг период и не прекорачује границе поступања суда у разумном року у овој врсти предмета, па право предлагача на суђење у разумном року није повређено. Поступање другостепеног суда у конкретном предмету након достављања списка 02.08.2019. године (Гж 3847/19), а затим 30.06.2021. године (Гж 2047/21) указује да није протекао инструкциони рок од 9 месеци за одлучивање о жалбама парничних странака прописан одредбом члана 383. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а о жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова на основу члана 16. став 4. наведеног закона.

Захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен применом члана 153. став 1. и члана 165. ЗПП у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успела у поступку по жалби.

СУДИЈА
Драгана Маринковић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић